Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

11. juuni 2026*

Eelotsusetaotlus – Finantssüsteemi rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise tõkestamine – Direktiiv (EL) 2015/849 – Krediidihaldajatele ja krediidiostjatele esitatavad ühised nõuded – Direktiiv (EL) 2021/2167 – Artikkel 10 – Viivisnõuete kogumina loovutamise leping – Riigisisesed õigusnormid, mis ei nõua, et selline leping sõlmitaks kirjalikult, ega usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet ostja suhtes

Kohtuasjas C-65/25,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Tribunale di Brindisi (Brindisi esimese astme kohus, Itaalia) 22. oktoobri 2024. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. jaanuaril 2025, menetluses

IFIS NPL INVESTING SpA

versus

JM,

OT,

VR,

CL,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president I. Ziemele, kohtunikud A. Kumin (ettekandja) ja S. Gervasoni,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– JM, OT, VR ja CL, esindajad: *avvocati* L. Bardaro ja S. Bardaro,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

– Itaalia valitsus, esindajad: S. Fiorentino, keda abistasid *avvocato dello Stato* M. Cherubini ning *procuratori dello Stato* E. Cicatelli ja C. De Nicola,

– Euroopa Komisjon, esindajad: A. Manzaneque Valverde, P. A. Messina ja D. Triantafyllou,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada liidu õigust, eelkõige rahapesu ja terrorismi rahastamise vastase võitluse valdkonnas, ning tõhusa kaitse, läbipaistvuse ja hea usu põhimõtteid.

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluse raames, mille pooled on ühelt poolt IFIS NPL INVESTING SpA (edaspidi „Ifis“) ning teiselt poolt JM, OT, VR ja CL ning mis puudutab sellise nõude sundtäitmist kinnisasja arestimise teel, mis Ifisil on väidetavalt nende nelja isiku vastu.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2015/849

3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/849, mis käsitleb finantssüsteemi rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise tõkestamist ning millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EL) nr 648/2012 ja tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/60/EÜ ja komisjoni direktiiv 2006/70/EÜ (ELT 2015, L 141, lk 73), mis on põhikohtuasja asjaoludele ajaliselt kohaldatav, artiklis 2 on määratletud direktiivi kohaldamisala. Artikli 2 lõike 1 kohaselt kohaldatakse direktiivi 2015/849 krediidiasutuste, finantseerimisasutuste ning selle sätte punktis 3 nimetatud füüsiliste ja juriidiliste isikute suhtes.

4 Direktiivi artiklis 3 on ette nähtud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

1) „krediidiasutus“ – Euroopa Parlamendi ja nõukogu [26. juuni 2013. aasta] määruse (EL) nr 575/2013[, mis käsitleb krediidiasutuste suhtes kohaldatavaid usaldatavusnõudeid ja millega muudetakse määrust (EL) nr 648/2012 (ELT 2013, L 176, lk 1; parandus ELT 2013, L 321, lk 6)] artikli 4 lõike 1 punktis 1 määratletud krediidiasutus[…]

2) „finantseerimisasutus“ –

a) ettevõtja, kes ei ole krediidiasutus ja kes teostab üht või mitut Euroopa Parlamendi ja nõukogu [26. juuni 2013. aasta] direktiivi 2013/36/EL[, mis käsitleb krediidiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediidiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338),] I lisa punktides 2–12 või punktides 14 ja 15 osutatud tegevust, sealhulgas valuutavahetusasutused;

[…]“.

Direktiiv 2013/36

5 Direktiivi 2013/36 I lisa „Vastastikku tunnustatavate tegevuste loetelu“ esimese lõigu punktides 2–12, 14 ja 15 on sätestatud:

„2. Laenutehingud, sealhulgas: tarbijakrediit, kinnisvaraga seotud krediidilepingud, regressiõigusega või -õiguseta faktooring, äritehingute finantseerimine (sealhulgas maksekohustuste ost).

3. Kapitalirent.

4. Makseteenused […]

5. Teiste makseviiside […] väljaandmine ja haldamine[…]

6. Tagatised ja kohustused.

7. Nii enda arvel ja nimel kui ka klientide nimel tehtavad tehingud:
   a) rahaturu instrumentidega (tšekid, vekslid, hoiusesertifikaadid jne);
   b) välisvaluutaga;
   c) finantsfutuuride ja -optsioonidega;
   d) vahetuskursi- ja intressiinstrumentidega;
   e) vabalt võõrandavate väärtpaberitega.

8. Osalemine väärtpaberite emiteerimisel ja sellega seotud teenuste pakkumine.

9. Ettevõtjate nõustamine kapitali struktuuri ja tööstusstrateegiat puudutavates ja muudes seonduvates küsimustes ning ettevõtjate ühinemise ja ostmisega seotud nõustamine ja teenused.

10. Rahamaakleri tegevus.

11. Vara valitsemine ja nõustamine.

12. Väärtpaberite hoidmine.

[…]

14. Pangahoidla teenused.

15. E-raha väljastamine.“

Direktiiv 2021/2167

6 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2021. aasta direktiivi (EL) 2021/2167 krediidihaldajate ja krediidiostjate kohta ning millega muudetakse direktiive 2008/48/EÜ ja 2014/17/EL (ELT 2021, L 438, lk 1) artiklis 1 „Reguleerimisese“ on sätestatud:

„Käesoleva direktiiviga kehtestatakse ühine raamistik ja nõuded:

a) sellises viivises olevas krediidilepingus sätestatud krediidiandja õiguste või sellise viivises oleva krediidilepingu haldajatele, kus krediidi väljastas liidus asutatud krediidiasutus, kui krediidihaldaja tegutseb krediidiostja nimel;

b) krediidiostjatele, kes ostavad liidus asutatud krediidiasutuse väljastatud krediidi puhul viivises olevas krediidilepingus sätestatud krediidiandja õigused või viivises oleva krediidilepingu.“

7 Direktiivi artikli 2 „Kohaldamisala“ lõikes 5 on ette nähtud:

„Käesolevat direktiivi ei kohaldata järgmise tegevuse suhtes:

[…]

d) krediidilepingus sätestatud krediidiandja õiguste või krediidilepingu üleandmine, mis toimub enne artikli 32 lõike 2 esimeses lõigus osutatud kuupäeva.“

8 Direktiivi artikli 10 „Suhe krediidivõtjaga, üleandmisteated ja hilisemad teated“ lõikes 1 on ette nähtud teatavad nõuded krediidiostjatele ja krediidihaldajatele nende suhetes krediidivõtjatega. Artikli 10 lõikes 2 on loetletud teave, mida krediidiostja või krediidihaldaja on kohustatud krediidivõtjale paberil või muul püsival andmekandjal esitama pärast viivises olevas krediidilepingus sätestatud krediidiandja õiguste või viivises oleva krediidilepingu üleandmist.

9 Direktiivi artikkel 32 „Ülevõtmine“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriigid võtavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid vastu ja avaldavad need hiljemalt 29. detsembriks 2023. Liikmesriigid edastavad kõnealuste meetmete teksti viivitamata [Euroopa K]omisjonile.

2. Liikmesriigid kohaldavad lõikes 1 osutatud norme alates 30. detsembrist 2023.

[…]“.

10 Direktiivi 2021/2167 artiklis 33 „Jõustumine“ on sätestatud:

„Käesolev direktiiv jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.“

Itaalia õigus

11 1. septembri 1993. aasta seadusandliku dekreedi nr 385 – Pangandus- ja krediidinormide konsolideeritud redaktsioon (decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia, *GURI* nr 230, 30.9.1993, regulaarne lisa nr 92) põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis on artikli 106 lõikes 1 sätestatud, et „[f]inantsteenuseid võivad mis tahes vormis üldsusele osutada ainult tegevusloaga finantsvahendajad, kes on kantud vastavasse Banca d'Italia [(Itaalia keskpank)] peetavasse registrisse".

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 Ifis taotles Tribunale di Brindisis (Brindisi esimese astme kohus, Itaalia), kes on eelotsusetaotluse esitanud kohus, JMi, OT, VRi ja CLi vastu kinnisvaraga tagatud nõudega seoses kinnisvara arestimismenetluse algatamist. Ifis väidab, et ta sai selle nõude omanikuks pärast mitut järjestikust loovutamist. Eelotsusetaotluses esitatud andmete kohaselt tekkis see nõue 1997. aastal ühe Itaalia panga huvides väljastatud maksekäsust.

13 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab ühelt poolt, et Ifis esitas talle nõuete loovutamise lepingud, kus olid kogumina ära toodud loovutamise esemeks olevate nõuete loetelud. Kuigi need loovutamislepingud sõlmiti kirjalikult, ei sõlmitud neid siiski notariaalselt tõestatud dokumendina ega kinnitatud lihtkirjaliku dokumendina. Igal juhul puudub neil kindel kuupäev, millele saaks kolmandate isikute vastu tugineda.

14 Teiselt poolt nähtub eelotsusetaotlusest, et suur arv nõuete loovutamisi toimus käesoleval juhul üksuste vahel, kellest kõik ei ole kantud käesoleva kohtuotsuse punktis 11 tsiteeritud sättes silmas peetud finantsvahendajate registrisse, mille usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet teostab Itaalia keskpank. Selline registrisse kandmine eeldaks, et vastavalt riigisisestele rahapesuvastastele õigusnormidele on ennetustegevuseks olemas spetsiaalne sisemine korraldus.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul tekitab see isegi kahtlusi, kas Ifis on tegelikult ja seaduslikult selle nõude omanik, millele ta oma hagi põhjendamiseks tugineb.

16 Sellega seoses soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas liidu õigusega, eelkõige rahapesuvastase võitluse valdkonnas, on kooskõlas riigisisesed õigusnormid, mida kohaldatakse viivisnõuete kogumina loovutamise lepingutele ja millest lähtudes tuleb tema menetluses olevat kohtuasja hinnata.

17 Nimelt ei näe need riigisisesed õigusnormid ette ei seda, et seda liiki lepingud tuleb sõlmida kirjalikult ja veelgi vähem notariaalselt tõestatud dokumendi või kinnitatud lihtkirjaliku dokumendina, ega vormistamistingimusi, mis kinnitaks lepingu sõlmimise täpset kuupäeva.

18 Lisaks ei nõua need riigisisesed õigusnormid, et viivisnõuete kogumina omandajad oleksid kantud finantsvahendajate registrisse, ning seega ei pea nad tegelikult järgima rahapesuvastaseid riigisiseseid õigusnorme, mida peavad täitma sellesse registrisse kantud füüsilised ja juriidilised isikud, ega võtma vastu sisemist korraldust käsitlevaid sätteid, mida selline registrisse kandmine nõuab. Samuti ei teosta Itaalia keskpank selliste omandajate usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet.

19 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekib seega küsimus, ega sellised riigisisesed õigusnormid tervikuna ei ole mitte vastuolus rahapesuvastase liidu õigusega. Kui see on nii, siis tekib ka küsimus, millised järeldused tuleb sellest teha, ja eelkõige, kas tema menetluses olevas kohtuasjas toimunud nõuete järjestikuseid loovutamisi saab pidada täielikult või osaliselt tühiseks või vähemalt selliseks, millele ei saa võlgniku vastu tugineda, mistõttu täitedokumenti, millele Ifis oma hagi põhjendamiseks tugineb, tuleb pidada olematuks.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus lisab, et tema menetluses olevas kohtuasjas kohaldatavad riigisisesed õigusnormid on varasemad nendest, millega võeti Itaalia õiguskorda üle direktiiv 2021/2167 ja mis jõustusid 13. augustil 2024. Sellest ajast peale ei ole enam kahtlust, kas riigisisesed õigusnormid on liidu õigusega kooskõlas, ning viivisnõuete kogumina loovutamine on nüüd üksikasjalikumalt reguleeritud. Selles kontekstis küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus siiski, kas seda direktiivi tuleb kohaldada nii, et sellel on osaliselt tagasiulatuvad tagajärjed.

21 Neil asjaoludel otsustas Tribunale di Brindisi (Brindisi esimese astme kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas ja mis tingimustel tuleb liidu õigust ja konkreetsemalt rahapesuvastaseid õigusnorme ning selliseid üldpõhimõtteid nagu tõhusa kaitse, läbipaistvuse ja hea usu üldpõhimõte koos neist tulenevate teavitamiskohustustega käsitada nii, et nendega on vastuolus viivisnõuete kogumina loovutamist (kumulatiivne loovutamine) puudutavad riigisisesed õigusnormid – nagu need, mis on konkreetsele juhtumile kohaldatavad ja kehtisid enne seda, kui kiideti heaks 30. juuli 2024. aasta seadusandlik dekreet nr 116, millega võeti riigisisesesse õigusesse üle direktiiv [2021/2167] ja mis jõustus 13. augustil 2024 –, millel on järgmised iseloomulikud jooned:
   a) neis ei ole ette nähtud kirjalikku vormi ei *ad substantiam* ega *ad probationem*, täpsemalt ei notariaalselt tõestatud dokumendi ega kinnitatud lihtkirjaliku dokumendi vormis sõlmimise nõuet ega mingeid vormistamistingimusi, mis kinnitaksid lepingu sõlmimise täpset kuupäeva; seda isegi mitte juhul, kui lepinguosaline, kelle vastu olev nõue loovutatakse, on tarbija;
   b) neis ei olnud kuni eelviidatud dekreedi jõustumiseni ette nähtud nõuet, et viivisnõuete kogumina loovutamisega tegelevad isikud peavad olema kantud järelevalve alla [kuuluvate füüsiliste ja juriidiliste isikute] registrisse, sest nagu on tuvastanud Corte [suprema] di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus), ei tegele nad finantstegevusega, mistõttu jäävad nende suhtes notariaalselt tõestatud dokumendi koostamise kohustuse puudumise tõttu kohaldamata ka rahapesuvastased eeskirjad[?]

2. Kui Euroopa Kohus peaks kirjeldatud vastuolu tuvastama, siis kas kirjeldatud liidu õigusnormides on – või ei ole – liidu huvide kaitseks ette nähtud radikaalne sanktsioon, mille kohaselt on tühine:
   a) direktiivi [2021/2167] riigisisesesse õigusesse ülevõtva dekreedi heakskiitmise eelse raamistiku alusel toimunud loovutamine;
   b) isikutele, kes ei ole kantud rahapesuvastaste õigusaktide täitmist kontrolliva sõltumatu valdkondliku asutuse järelevalve alla [kuuluvate füüsiliste ja juriidiliste isikute] registrisse, sissenõudmisvolituste andmine[?]“

Vastuvõetavus

22 Itaalia valitsus ja komisjon väidavad, et käesolev eelotsusetaotlus on vastuvõetamatu.

23 Itaalia valitsuse sõnul on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülevaade riigisisese õigusraamistiku kohta lünklik ja mõnes aspektis ekslik. Samuti on ebaselge teise küsimuse täpne ese. Lisaks väidavad see valitsus ja komisjon, et liidu õiguse sätteid, mille tõlgendamist taotletakse, ei ole piisavalt täpselt ära nimetatud.

24 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artiklis 267 ette nähtud Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute vahelise koostöö raames on üksnes asja menetleva ja selle lahendamise eest vastutava liikmesriigi kohtu ülesanne kohtuasja eripära arvesse võttes hinnata nii seda, kas eelotsusetaotlus on vajalik kohtuasjas lahendi tegemiseks, kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Seega juhul, kui esitatud küsimused puudutavad liidu õigusnormi tõlgendamist või kehtivust, on Euroopa Kohus põhimõtteliselt kohustatud lahendi tegema (28. novembri 2024. aasta kohtuotsus ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

25 Liikmesriigi kohtule tarviliku liidu õiguse tõlgenduseni jõudmiseks on vaja, et liikmesriigi kohus määraks kindlaks esitatavate küsimuste faktilise ja õigusliku raamistiku või vähemalt selgitaks küsimuste aluseks olevaid faktilisi eeldusi (vt 26. jaanuari 1993. aasta kohtuotsus Telemarsicabruzzo jt, C-320/90–C-322/90, EU:C:1993:26, punkt 6, ning 16. oktoobri 2025. aasta kohtuotsus Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punkt 30).

26 Eelotsusetaotluses sisalduv teave peab võimaldama ühelt poolt Euroopa Kohtul anda liikmesriigi kohtu esitatud küsimustele tarvilikud vastused ning teiselt poolt liikmesriikide valitsustel ja teistel huvitatud isikutel kasutada neile Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikliga 23 antud õigust esitada oma seisukohad. Euroopa Kohus peab tagama, et see õigus säilib, võttes arvesse asjaolu, et kõnealuse õigusnormi kohaselt edastatakse huvitatud isikutele ainult eelotsusetaotlused (16. oktoobri 2025. aasta kohtuotsus Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 Käesoleval juhul on eelotsusetaotluses sisalduv põhikohtuasja faktilise ja õigusliku raamistiku kirjeldus piisav selleks, et need nõuded oleksid täidetud, ning see võimaldab mõista põhjuseid, miks eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkisid kahtlused liidu õiguse tõlgendamise kohta ja miks ta pidas vajalikuks esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse. Lisaks, mis puudutab Itaalia valitsuse argumenti, et ülevaade riigisisesest õigusest on lünklik või isegi ekslik, siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole ELTL artikliga 267 loodud õigusalase koostöö süsteemi raames Euroopa Kohtu ülesanne kontrollida liikmesriigi kohtu poolt riigisisesele õigusele antud tõlgenduse õigsust ega seda kahtluse alla seada, kuna riigisisese õiguse tõlgendamine kuulub liikmesriigi kohtu ainupädevusse (vt selle kohta 12. detsembri 2024. aasta kohtuotsus Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, punkt 18 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Järelikult on käesolev eelotsusetaotlus vastuvõetav.

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

29 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas liidu õigust, eelkõige direktiive 2021/2167 ja 2015/849, ning tõhusa kaitse, läbipaistvuse ja hea usu põhimõtteid tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus viivisnõuete kogumina loovutamist

reguleerivad riigisisesed õigusnormid, mis ei näinud direktiivi 2021/2167 riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtajale eelneval ajal ette, et sellised lepingud tuleb sõlmida kirjalikult, mistõttu rahapesuvastaseks võitluseks pädev asutus ei teostanud järelevalvet selliste füüsiliste ja juriidiliste isikute üle, kes selliste nõuete loovutamisega tegelesid.

30 Esimesena on direktiivi 2021/2167 artiklis 10 ette nähtud teatavad nõuded viivisnõuete ostjatele ja viivisnõuete haldajatele nende suhetes krediidivõtjatega. Eeskätt on selle direktiivi artikli 10 lõikes 2 loetletud teave, mida krediidiostja või krediidihaldaja on kohustatud krediidivõtjale paberil või muul püsival andmekandjal esitama pärast viivises olevas krediidilepingus sätestatud krediidiandja õiguste või viivises oleva krediidilepingu üleandmist.

31 Tuleb siiski märkida, et 24. novembril 2021 vastu võetud direktiiv 2021/2167 jõustus selle artiklite 32 ja 33 kohaselt 29. detsembril 2021 ning selle riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtaeg lõppes 29. detsembril 2023.

32 Lisaks, kuigi vastavalt direktiivi artikli 32 lõikele 2 kohaldavad liikmesriigid selle direktiivi ülevõtmiseks võetud meetmeid alates 30. detsembrist 2023, tuleneb direktiivi artikli 2 lõike 5 punktist d, et seda ei kohaldata krediidilepingus sätestatud krediidiandja õiguste või krediidilepingu üleandmise suhtes, mis toimub enne 29. detsembrit 2023.

33 Kuna Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust näib ilmnevat, et põhikohtuasja asjaolud leidsid aset enne 29. detsembrit 2023, ei ole direktiiv 2021/2167 sellele vaidlusele *ratione temporis* kohaldatav.

34 Mis puudutab eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimust direktiivi 2021/2167 artiklis 10 ette nähtud nõuete tagasiulatuva kohaldamise kohta, siis tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa enne direktiivi riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtaja möödumist liikmesriikidele ette heita seda, et nad ei ole direktiivi rakendusmeetmeid oma õiguskorras veel vastu võtnud (5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

35 Ehkki väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad liikmesriigid, kellele direktiiv on adresseeritud, direktiivi riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtaja jooksul hoiduma selliste õigusnormide kehtestamisest, mis võivad tõsiselt kahjustada direktiivis ette nähtud eesmärgi saavutamist (25. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, punkt 75 ja seal viidatud kohtupraktika), saab direktiivil olla vahetu õigusmõju alles pärast selle tähtaja möödumist (vt selle kohta 5. mai 2022. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt, C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Seega on välistatud direktiivi 2021/2167 artikli 10 tõlgendamine nii, et selles sätestatud kohustusi kohaldatakse tagasiulatuvalt.

37 Teisena, direktiivi 2015/849 artikli 2 lõikest 1 koostoimes artikliga 3 tuleneb, et seda direktiivi kohaldatakse üksnes üksuste suhtes, kes tegelevad artikli 2 lõikes 1 loetletud teatavate konkreetsete majandustegevustega. Nende tegevuste hulka ei kuulu aga viivisnõuete ostmine ega haldamine.

38 Järelikult ei ole ei direktiiv 2021/2167 ega direktiiv 2015/849 kohaldatav viivisnõuete kogumina loovutamist reguleerivate riigisiseste õigusnormide suhtes, millel on käesoleva kohtuotsuse punktis 29 nimetatud tunnused.

39 Kolmandana ja viimaseks tuleb meenutada, et liikmesriigid on kohustatud järgima liidu õiguse üldpõhimõtteid, kui nad rakendavad liidu õigust (vt selle kohta 3. septembri 2015. aasta kohtuotsus A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika). Nagu eelmises punktis tõdeti, ei rakenda põhikohtuasjas vaidlusalused õigusnormid aga ei direktiivi 2021/2167 ega direktiivi 2015/849 ega ühtegi muud liidu õigusnormi. Järelikult ei ole ka need põhimõtted, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus palub samuti oma esimeses küsimuses tõlgendada, nende õigusnormide suhtes kohaldatavad.

40 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2021/2167, eelkõige selle artiklit 10, ja direktiivi 2015/849 tuleb tõlgendada nii, et need ei ole kohaldatavad viivisnõuete kogumina loovutamist reguleerivate riigisiseste õigusnormide suhtes, mis ei näinud direktiivi 2021/2167 riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtajale eelneval ajal ette, et sellised lepingud tuleb sõlmida kirjalikult, mistõttu rahapesuvastaseks võitluseks pädev asutus ei teostanud järelevalvet selliste füüsiliste ja juriidiliste isikute üle, kes selliste nõuete loovutamisega tegelesid.

Teine küsimus

41 Arvestades esimesele küsimusele antud vastust, ei ole teisele küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

42 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse sama kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2021. aasta direktiivi (EL) 2021/2167 krediidihaldajate ja krediidiostjate kohta ning millega muudetakse direktiive 2008/48/EÜ ja 2014/17/EL, eelkõige selle artiklit 10, ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/849, mis käsitleb finantssüsteemi rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise tõkestamist ning millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EL) nr 648/2012 ja tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/60/EÜ ja komisjoni direktiiv 2006/70/EÜ,

tuleb tõlgendada nii, et

need ei ole kohaldatavad viivisnõuete kogumina loovutamist reguleerivate riigisiseste õigusnormide suhtes, mis ei näinud direktiivi 2021/2167 riigisisesesse õigusesse ülevõtmise tähtajale eelneval ajal ette, et sellised lepingud tuleb sõlmida kirjalikult, mistõttu rahapesuvastaseks võitluseks pädev asutus ei teostanud järelevalvet selliste füüsiliste ja juriidiliste isikute üle, kes selliste nõuete loovutamisega tegelesid.

Allkirjad